

Afbetaling ogsaa i den Tid. Hvad angaaer de Embedsmænd, som jeg nærmest har sigtet til, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at det er mig ukjært, om denne Forhandling skulde blive ført nu eller ved de senere Forhandlinger ind paa det nævnlige Gebeet; thi medens jeg antager, at den tilkommende Tid kræver i dette, som i alle andre Forhold, en fuld Offentlighed, saa troer jeg, at den Tid, som ligger bag ved os, fordrer derimod, at vi behandle Folk, som de i denne Reining have kunnet vente det, nemlig med større Forbehold, saa at vi altsaa ikke udtale os navnlig over nogen Person, førend der har været givet alle Bedkommende Leilighed til, om de ikke istedet for at underkastes denne Ulempe, vilde foretrække at afgjøre deres Gjæld til Statskassen. Jeg vil imidlertid gjentage, at der findes ikke Gaa, og at jeg skal være istand til at udpege ikke Gaa, som have netop staaet i det aller nærmeste Forhold til at paasee Tilbagebetalingen, og som stadig selv have staaet Forstud eller deres Laan forøget. Jeg er overbevist om, at det forholder sig saaledes, og jeg skulde ikke have bemærket dette, naar jeg ikke herom havde haft den fuldeste Overtydning. Jeg vil paa ingen Maade benægte, at der ogsaa findes en stor Mængde, som da de fik Forstudet, have troet, at de ikke skulde tilbagebetale det, eller, maaskee rettere sagt, have haft det Haab, at de engang kunde smutte fra det. Jeg skal bevise af Bøgerne, at Fleertallet af dem, have fra den tidlige Tid af begyndt smaa Tilbagebetalinger, og derpaa standset. Denne Begyndelse af smaa Tilbagebetalinger synes mig imidlertid at være et Beviis for, at medens den gjenstidige Hukommelse rakkede til, saa har man fra begge Sider af haft den Overtydning, at der skulde tilbagebetales (Ja!). Jeg er forresten meget enig med, at ogsaa til Forholdet, som det saaledes factisk har udviklet sig, vil der blive at tage noget Hensyn; men jeg troer ikke, at vi eller Udvalget med den ringe Indsigt, som vi have kunnet skaffe os i Forholdene, bør gaae ind paa strax at eftergive Fordringerne. Jeg troer, at hvad her foreligger, maa blive en Sag til personlig Overveielse; og om man da derefter muligens kommer til at eftergive de $\frac{3}{4}$ eller de $\frac{9}{10}$, vil det være en meget rigtigere

og smukkere Maade at gaae frem paa, end nu strax uden videre Undersøgelse lade det Hele gaae ud, og saaledes lade det, thi det vil dog ikke blive skult, komme for Lyset, at vi navnlig have givet Eftergivelse til rige Folk, som meget godt have kunnet betale.

Finansministeren: Jeg maa tillade mig at gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at naar han fra den Omstændighed, at der findes ikke ubetydelige Beløb afdragne paa de ældre Forstud, vil slutte til en Anerkjendelse af disse Forstuds Bessaffenhed som Noget, der vilde blive fordret tilbagebetalt, da maa det dog erindres, at der blandt disse Forstud er endeel, som ifølge den Orden, som har været fulgt ved Fortegnelsen over Forstudene, ikke kunde udfyldes, og som ere af den Bessaffenhed, at der for dem er stillet særlig Sikkerhed. Her handles imidlertid kun om Strykning af saadanne Forstud, for hvilke der ikke er stillet særlig Sikkerhed. Det ligger i Sagens Natur at baade de gamle og unge Forstud, for hvilke der er stillet særlig Sikkerhed, ere i selve det Dieblit, de bleve givne, givne paa en heel anden Maade, end de Forstud, med hvilke dette ikke er Tilfældet. Det er derfor ingenlunde givet, at fordi der er afdraget forskjellige Beløb paa Forstud, at det netop er Afdrag paa det Slags Forstud, om hvis Eftergivelse her handles.

Née: Ja, har det end ikke været de Embedsmænd, som have staaet Statskassen nærmest, der bedst have vidst at benytte den i det heromhandlede Tilfælde, saa har det dog i Almindelighed, Bøgerne oplyse det, været høitstaaende Embedsmænd, som have haft lettest Afgang til Kilderne, og som ogsaa rigeligt have vidst at øse af dem. Der er en Eftergivelse, der er paa rette Sted, nemlig den, som allerede er omtalt fra Udvalgets Side, der saa at siges ledsager en Tak, en national Tak til de fortreffelige Mænd, som ved deres Virken have afgjort Krav paa en Erkjendtlighed, som Folkerepresentationen paa en ligesaa smuk som værdig Maade heri kan lægge for Dagen; men jeg seer sandelig ikke, hvorledes man kan — det har undret mig meget at høre, at det har kunnet see — hvorledes man kan føre noget Forsvar for det Plattenslageri en gros, som